

Arrest

nr. 201 995 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 11 december 2015 asiel aan. Op 5 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, van etnische afkomst bent u een Pashtoun en u bent een moslim van de Soennitische streek. U bent in 1373 (gregoriaanse kalender: 1994) geboren in Bar Dabarkhel, een dorp in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Hier ging u tot de 7de graad naar school waarna u uw studies verder zette in de stad Jalalabad. Nadat u hier in 1388 (gregoriaanse kalender: 2009) het diploma van de 12^{de} graad behaalde begon u uw studies hoger onderwijs in de Maiwand hoge school van Jalalabad. Na drie semesters kreeg u de kans om te beginnen aan een Bachelor in Business Administration (BBA) aan de Khorasan universiteit van Jalalabad, maar omwille van uw problemen heeft u deze studies na één semester moeten beëindigen. Naast u studies werkte u ook van 1390 tot sunbula 1392 (gregoriaanse kalender: 2011 tot augustus 2013) in een boekenwinkel in Jalalabad en werkte u vervolgens voor de Qanaat Construction Company (QCC) van 5 dalwa 1392 tot 1 hamal 1394 (gregoriaanse kalender: 25 januari 2014 tot 21 maart 2015). Bij dit bouwbedrijf stond u in voor een project van PRT, Professional Rehabilitation Team, en in die hoedanigheid moest u de bouw van een muur rond een ziekenhuis in Qalatak, een dorp in het Allinga district van de provincie Laghman. In het kader van het PRT project kwamen er geregeld Amerikanen naar de bouwwerf om te controleren of alles correct en goed verliep.

Op een dag kreeg u echter een officiële uitnodiging van de taliban, zij riepen u op om met hen te komen spreken. U reageerde hier niet op, maar toen begon u dreigtelefoontjes te krijgen van de taliban, die wilden dat u stopte met uw job. U ging vervolgens een klacht indienen bij de politie over deze bedreigingen, maar deze klacht leverde niets op. Ongeveer twee maanden na het eerste dreigtelefoontje, kreeg u van uw vader te horen dat hij thuis reeds twee dreigbrieven ontvangen had die aan u gericht waren. U nam vervolgens ontslag bij uw job op 1 hamal 1394 (gregoriaanse kalender: 21 maart 2015) en bereidde u vertrek uit Afghanistan voor. In deze periode woonde u in uw ouderlijk huis en regelde uw vader de verklaring van de dorpsoudsten en stapte hiermee naar het districtshuis, maar ook dit bleef zonder gevolgen. U vroeg in deze periode aan uw werkgever bij de QCC een bewijs op te stellen dat u bij hen werkzaam was, zij deden dit in de vorm van een appreciatiebrieftje. Intussen nam u ook contact op met de smokkelaar en regelde u uw reis. U verliet uw huis op 1 sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april 2015) en reisde naar België waar u op 11 december 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de kopieën van de volgende documenten voor: uw diploma van de twaalfde graad, twee documenten over uw werk bij de boekenwinkel, zes foto's van uw bouwproject en uw klacht bij de politie. U legde tevens de volgende originele documenten neer: een enveloppe; uw tazkara, een bewijs van uw studies aan de Khurasam universiteit, drie documenten over uw werk bij QCC, de dreigbrief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat u werkzaam was voor een bedrijf dat samenwerkte met de Amerikanen (CGVS p.14). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Vooreerst heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u louter omwille van uw werkzaamheden voor de Qanaat Construction Company (QCC) een doelwit zou vormen voor de taliban. Hoewel het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw verklaring dat u supervisor was bij de QCC, zijn uw verklaringen in verband met de samenwerking met het PRT niet geloofwaardig. U verklaarde namelijk dat u in Alingar district in de provincie Laghman meewerkte aan een project van het

PRT waarbij u instond voor de organisatie van de bouw van een muur rond een ziekenhuis. U verklaarde verder dat u hier het werk uitbesteede aan lokale arbeiders en dat de Amerikanen die werkten voor de PRT regelmatig de werken kwamen inspecteren (CGVS p.10-12). De beschrijving van dit project, waarbij heropbouwprojecten met een snelle impact op de Afghaanse samenleving worden georganiseerd door het Amerikaanse leger in samenwerking met lokale werknemers, en de afkorting die u hiervoor gebruikt stemmen volledig overeen met de projecten van het Provincial Reconstruction Team (zie document 5, p.3 en document 6, p.14 toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij is het echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat PRT voor "Professional Rehabilitation Team" staat, hetgeen in strijd is met de beschikbare informatie (CGVS p.11). Bovendien verklaarde u dat u samenwerkte met het PRT van Laghman van 25 januari 2014 tot 21 maart 2015, terwijl uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het PRT van Laghman in 2012 werd beëindigd (zie document 7 en 8). Zelfs in de provincie Nangarhar waar het hoofdkantoor van QCC en uw woonplaats waren, eindigde het PRT zijn activiteiten in april 2013 (zie document 9, p.7 toegevoegd aan administratief dossier). Het is dus onmogelijk dat u gewerkt heeft aan een project dat georganiseerd werd door het PRT in de periode die u verklaarde. Aangezien de door u verklaarde samenwerking met de Amerikanen voortvloeit uit uw zogenaamde deelname aan een project van het PRT en niet uit uw werkzaamheden voor QCC, bent u er bij gevolg ook niet in geslaagd geloofwaardige professionele banden met de Amerikanen aan te tonen. De foto's die u voorlegt van de bouwwerken kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen aangezien zij enkel beelden bevatten van enkele personen die een muur bouwen. Hierbij zijn er geen indicaties van de locatie waar deze muur gebouwd werd en wanneer dit gebeurde. Bovendien staan er op deze foto's geen afbeeldingen van u of van Amerikanen die een eventuele samenwerking zouden kunnen aantonen. Het addendum van uw contract bij QCC waarin staat dat u aangenomen bent in het kader van het PRT project kan bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Dit document is namelijk eenvoudig zelf te fabriceren. Bovendien heeft een document slechts bewijswaarde indien uw verklaringen hieromtrent geloofwaardig zijn, in casu quod non. Louter uw werkzaamheden voor het QCC vormen verder geen grond om de taliban te vrezen. U had namelijk als supervisor geen hoge functie binnen het bedrijf waardoor u geen grote bekendheid genoot en bovendien had u geen geloofwaardige samenwerking met de buitenlands troepen of overheid die de interesse van de taliban zouden kunnen opwekken (CGVS p.10).

In de hypothese dat u wel samenwerkte met buitenlanders, bent u er ook niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de vervolging die u ervaren zou hebben. Er dient immers te worden vastgesteld dat talrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen het geloof in uw asielaanvraag waaraan u uw terugkeervrees ontleent geheel ondermijnen. Zo slaagde u er vooreerst niet in om de vervolging die u ervaarde en die ertoe geleid heeft dat u uw land van herkomst moest verlaten te plaatsen binnen een eenduidig tijds kader. Er kan nochtans van u verwacht worden hiertoe in staat te zijn aangezien u een diploma van de twaalfde graad behaalde en bovendien een Bachelor in Business Administration kon volgen (CGVS p.7-9). De enige tijdsaanduidingen die u consistent tijdens uw gehoor gebruikte zijn de dag van uw vertrek uit Afghanistan, namelijk 21 april 2015, en het einde van uw job op 21 maart 2015 (CGVS p.4, 11, 15). De datum van vertrek herhaalde u dan ook enkele keren in uw asielaanvraag. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de dag van vertrek en de beëindiging van uw werk geen betrekking hebben op uw vervolgingsaanvraag zelf. Over de tijdsaanduidingen die wel betrekking hebben op de vervolgingen die u zogenaamd ervaarde en die er zouden toe geleid hebben dat u uw job, studies en familie moest verlaten, kon u echter niet coherent vertellen. Zo kon u vooreerst de tweede dreigbrief die u zou ontvangen hebben en die u ook voorlegde bij het Commissariaat-generaal niet plaatsen in de tijd. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u deze brief twee of drie maanden voor het einde van uw werk had ontvangen, hetgeen zou betekenen dat u de dreigbrief tussen 21 januari en 21 februari van het jaar 2015 zou ontvangen hebben (CGVS p.14). Later in het interview verklaarde u dan weer dat u de brief in maart ontvangen had en vermeldde u ook de datum die bovenaan op de dreigbrief staat en die de Islamitische kalender volgt, met name de 17de van de zevende maand van het jaar 1436 (CGVS p.15). Indien deze datum echter omgerekend wordt naar de westerse kalender, blijkt dat de dreigbrief gedateerd is op 7 april 2015, hetgeen niet overeenstemt met de twee eerder verklaarde data. Wanneer u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de datum op de dreigbrief kon u geen verklaring geven en ontweek u het antwoord (CGVS p.16). Indien de datum die op de dreigbrief staat correct zou zijn, betekent dit dat u de dreigbrief zou ontvangen hebben nadat u stopte met uw werk voor de QCC, hetgeen niet overeenstemt met uw asielaanvraag. U slaagt er dus niet in om de dreigbrief die u ontving op coherente wijze te plaatsen binnen de tijd, ook al heeft deze brief geleid tot uw vertrek en kon u bovendien simpelweg zelf de datum van deze brief aflezen en omrekenen naar de westerse kalender. Hierbij dient opgemerkt te worden dat, volgens uw verklaringen, deze brief wel de aanleiding heeft gegeven voor uw vertrek uit Afghanistan waarbij u alles, uw werk, familie, vrienden en studies, heeft moeten opgeven. Aangezien u er niet in slaagt deze brief correct te plaatsen

in de tijd ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder legde u ook een aanbevelingsbrief van uw werkgever bij QCC voor die gedateerd is op 1 april 2015 en waarvan u verklaarde dat u deze ontvangen had nadat u uw werkzaamheden voor dit bedrijf had stopgezet omwille van de tweede dreigbrief die u ontving van de taliban (CGVS p.13). De dreigbrief die u voorlegde is echter gedateerd op 7 april 2017 en dus nadat u de aanbevelingsbrief ontving. U was bijgevolg nog niet op de hoogte van de dreigbrieven die aan u gericht waren voor u uw aanbevelingsbrief ontving. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook uw asielrelaas in ernstige mate. Ook de dreigtelefoontjes die u zogenaamd ontving kon u niet duidelijk plaatsen binnen de tijd. Zo moest de Protection Officer u meerdere concrete vragen stellen alvorens u enige tijdsaanduiding gaf. U werd namelijk zowel gevraagd wanneer u deze telefoontjes ontving als in welke maand en telkens bleef u vaag en veranderde u steeds het onderwerp (CGVS p.15). Hetgeen weinig blijkt geeft van medewerking die wel verwacht kan worden bij een asielaanvraag en bijgevolg de ernst van de door u aangehaalde vrees reeds ernstig ondermijnt. Slechts wanneer u gevraagd werd hoeveel tijd er tussen het eerste dreigtelefoontje en de tweede dreigbrief zat, verklaarde u dat het om ongeveer 2 maanden ging (CGVS p.15). Het is echter vreemd dat u slechts zo moeizaam kon antwoorden op de vragen naar tijdsaanduidingen aangezien u zelf een gedateerde klacht voorlegde die u indiende naar aanleiding van deze telefoontjes (CGVS p.16). Aangezien u zelfs ondanks de gedateerde klacht niet in staat bent om de dreigtelefoontjes binnen de tijd te plaatsen, wijst dit wederom op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede stemt uw gedrag niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u de tweede dreigbrief ontving nog minstens een maand in uw huis in Afghanistan hebt verbleven en volgens andere verklaringen zelfs nog twee of drie maanden hebt gewerkt (CGVS p.4, 11, 14, 15). U heeft bijgevolg, nadat de taliban verschillende dreigtelefoontjes gepleegd hadden en reeds twee dreigbrieven bij uw vader hadden afgeleverd, nog minstens een maand bij uw vader verbleven alvorens het land te verlaten (CGVS p.16). De taliban was nochtans op de hoogte van uw woonplaats aangezien ze reeds twee dreigbrieven die aan u gericht waren afleverden op dit adres en had u bijgevolg eenvoudig kunnen vinden. Dit gedrag is dan ook in strijd met de vrees die u zou ervaren hebben. Bovendien verklaarde u dat u in deze periode aan uw werkgever een aanbevelingsbrief vroeg om te kunnen bewijzen wat voor werk u deed (CGVS p.13). Wederom wijst dit niet op een acute vrees die verwacht kan worden na verschillende bedreigingen door de taliban.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw tewerkstelling bij QCC vervolging zou kennen of ernstige schade zou oplopen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De enveloppe, uw tazkara, schooldiploma's en -bewijzen bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft de documenten in verband met uw werkzaamheden voor de boekenwinkel en QCC dient eveneens gesteld te worden dat zij betrekking hebben op activiteiten waarvan de geloofwaardigheid niet in twijfel getrokken wordt. Het addendum van uw contract bij QCC vormt hier echter een uitzondering op aangezien het, zoals reeds besproken, inhoudelijke tegenstrijdigheden bevat met de beschikbare informatie. De foto's die u voorlegde werden eveneens reeds eerder besproken en hebben geen bewijswaarde. Wat betreft de dreigbrief, klacht en verklaring van de dorpsoudsten die u voorlegde dient gesteld te worden dat deze uw asielrelaas slechts kan ondersteunen indien dit geloofwaardig bevonden werd, in casu quod non. Bovendien ondermijnen de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de dreigbrief verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De klacht en verklaringen van de dorpsoudsten vormen overigens slechts een weergave van uw verklaringen en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aantonen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een universitair geschoold iemand die Dari, Pashtou spreekt, en ook een zekere kennis heeft van het Engels (CGVS p.4). U hebt jarenlang onderwijs genoten in Jalalabad, waaronder vijf jaar aan het Miah Omar Halli Lyceum, drie semesters aan de Maiwand universiteit en een semester aan de Khurasan universiteit, en hebt daar ook anderhalf jaar gewerkt voor een boekenwinkel en een jaar en drie maanden voor een bouwbedrijf (CGVS p.7, 9, 10), waardoor van u verwacht kan worden dat u bekend bent met de stad. Voor uw levensonderhoud bent u bovendien niet enkel aangewezen op de voornoemde universitaire scholing en beroepservaring, want u kan ook buigen op een ruim netwerk: klasgenoten van uw tijd aan de universiteit wonen nog in Jalalabad, en uw broer studeert hier voor ingenieur en leeft er in een hostel (CGVS p.4, 17). Uw familie blijkt welstellend te zijn, gezien het feit dat ze de universitaire scholing van u en uw broer kunnen bekostigen, en dat u kon rekenen op de hulp van uw vrienden en nonkel langs moederszijde om uw reis te betalen (CGVS p.4, 16). U staat nog in contact met uw familie en vrienden via het internet en telefoon (CGVS p.6, 17).

Uw opleidingsniveau, werkervaring, vertrouwdheid met Jalalabad, en familiaal netwerk kunnen uw hervestiging aldaar faciliteren. Gevraagd of u zich daar zou kunnen hervestigen, verwees u enkel naar uw vrees voor vervolging (CGVS p.17), waarvan reeds supra werd vastgesteld dat deze niet aannemelijk gemaakt is. U hebt zelf geen andere redenen aangehaald waarom u zich daar niet zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c), en 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel als iemand die voor de overheid en een buitenlandse organisatie heeft gewerkt en met zijn psychologische toestand.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten aldaar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster gelooft wel dat verzoeker als supervisor gewerkt heeft bij QCC, maar gelooft niet dat hij samengewerkt heeft met PRT.

Verzoeker heeft geen belang om daarover te liegen. QCC heeft meerdere opdrachten uitgevoerd voor de Afghaanse overheid en de buitenlandse organisaties.

Verzoeker heeft een duidelijk hoge profiel en hij meent dat hij omwille van zijn profiel in de negatieve aandacht gekomen van de Taliban.

Of hij nu samen met PRT gewerkt heeft of met een andere organisatie is van minder belang.

Verweerder verwijst naar de naam van PRT en stelt dat verzoeker denkt dat PRT de afkorting is van 'professional rehabilitation team'.

Dit gaat over een klein verschil en dit mag zeker geen reden zijn om de vrees voor vervolging van verzoeker in twijfel te trekken.

Verweerder geeft zelf toe dat verzoeker als supervisor voor QCC gewerkt heeft. Als iemand als supervisor werkt is het logisch voor QCC is het dan logisch dat hij ook in contact stond met PRT.

Het juiste afkorting mag geen reden zijn om het ene of andere in twijfel te trekken.

Verweerder stelt dat PRT in Laghman in 2012 beëindigd is en in Nangarhar in april 2013.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat beëindiging van het werkt niet noodzakelijkerwijze betekent dat de lopende projecten ook beëindigd zijn.

Het feit dat een deel van de Amerikanen in 2014 Afghanistan verlaten hebben mag geen indicatie zijn dat er geen werken meer uitgevoerd worden OF bestaande projecten niet verdergezet worden.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de voorgelede foto's. Verzoeker meent dat uit deze foto' blijkt dat waar hij genomen is.

Het is onmogelijk om verweerster te overtuigen. Documenten zijn gefabriceerd en uit foto' s blijken niet waar en in welke omstandigheden ze genomen zijn.

*Wat moet men nog voorleggen om verweerster te overtuigen?
Heeft verweerster ooit gehoord van het woord 'begin van bewijs'?*

*Het vreemdste argument van verweerster is het volgende:
U had namelijk a/s supervisor geen hoge functie binnen het bedrijf waardoor u geen bekendheid genoot.*

Verzoeker is in de waar!

Wat betekent het woord supervisor?

Een arbeider?

Nee, natuurlijk niet.

Dit woord betekent dat u mensen onder uw bevel heb. Dat u een leidinggevende positie heb.

Als een supervisor geen bekendheid geniet wie dan wel?

Probeer nog de hieronder staande te volgen:

In de hypothese dat u wel samenwerkte met buitenlanders, bent u er ook niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de vervolgingen die u ervaren zou hebben.

Verweerster stelt in het begin van haar beslissing dat ze wel gelooft dat verzoeker als supervisor gewerkt heeft voor QCC.

Verweerster weet heel goed dat QCC meerdere opdrachten voor de Afghaanse overheid en de buitenlandse organisatie uitgevoerd heeft.

Waarom dan 'in de hypothese'??

Uw Raad ziet dat verweerster zelf niet consistent is in wat ze zegt.

Verweerster stelt dat verzoeker niet in staat was om de correcte datum van de dreigbrief te geven.

Dit is helemaal niet correct. Verzoeker wist heel goed dat hij deze brief op 17.7.1436.

Verweerster gaat vanuit dat de schrijver van deze brief zich onmogelijk mag en kan vergissen.

Zo trekt ze de echtheid van de aanbevelingsbrief van verzoekers werkgever omdat deze gedateerd is op 1 april 2015.

Ten eerste wordt deze kalender amper in Afghanistan gebruikt. Taliban zijn ook in consistent in het gebruikt van de kalender.

In ene brief schrijven ze bv 1386 in een andere gebruiken ze 1436 of 1437.

Verweerster heeft meer vertrouwens in de kundigheid van de Taliban dan in de verklaringen van verzoeker.

Verweerster verwachtte dat verzoeker deze datum omgerekend moest hebben.

Waarom moet verzoeker dit doen??

Hij legt geen examens af over deze brief. Hij zegt dingen zoals het gebeurd zijn.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Verweerster maakt ten onrechte een punt dat verzoeker geen acute vrees had. Verzoeker is thuis gebleven en het is in elk geval veilig thuis te blijven dan op werkvloer of straat te lopen.

Het feit dat u zich terugtrekt van uw sociale leven is een voorzorgsmaatregel om van uw vervolgers te ontsnappen.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/4, § 2, b) en c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt hierin vooreerst het volgende:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Verzoeker heeft een hoge profiel omwille van zijn werk. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerder roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoeker meent dat hij over geen intern vlucht alternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker behoort tot een arme familie. Het feit dat de familie de kosten van de opleiding van verzoeker kunnen betalen mag geen indicatie zijn dat ze rijk zijn.

Onderwijs in Afghanistan is bijna gratis.

Het feit dat verzoekers broer in een Hostel verblijft is een bewijs dat ze over geen familie of netwerk beschikken in Jalalabad.

De veiligheidssituatie is vandaag de dag enorm achteruit gegaan.”

Vervolgens verwijst verzoeker in dit middel naar het rapport “*Protection of civilians in armed conflict*” van UNAMA van juli 2017, naar een vonnis van 10 juni 2013 van de rechtbank van Zwolle en naar het rapport “*Fighting food insecurity in Afghanistan*” van 3 januari 2014 van IRIN en wijst hij erop dat de toepassing van de bestreden beslissing voor ontheemding kan zorgen en dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld aan voedselcrisis en ondervoeding.

2.2. Stukken

2.2.1. Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en p. 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaas nu (i) hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden voor de Qenaat Construction Company een doelwit zou vormen voor de taliban, (ii) hij er niet in geslaagd is geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de vervolging die hij ervaren zou hebben, en (iii) zijn gedrag niet overeenstemt met de door hem aangehaalde vrees.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden voor de Qenaat Construction Company (QCC) een doelwit zou vormen voor de taliban. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende:

“Hoewel het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw verklaring dat u supervisor was bij de QCC, zijn uw verklaringen in verband met de samenwerking met het PRT niet geloofwaardig. U verklaarde namelijk dat u in Alingar district in de provincie Laghman meewerkte aan een project van het PRT waarbij u instond voor de organisatie van de bouw van een muur rond een ziekenhuis. U verklaarde verder dat u hier het werk uitbesteede aan lokale arbeiders en dat de Amerikanen die werkten voor de PRT regelmatig de werken kwamen inspecteren (CGVS p.10-12). De beschrijving van dit project, waarbij heropbouwprojecten met een snelle impact op de Afghaanse samenleving worden georganiseerd door het Amerikaanse leger in samenwerking met lokale werknemers, en de afkorting die u hiervoor gebruikt stemmen volledig overeen met de projecten van het Provincial Reconstruction Team (zie document 5, p.3 en document 6, p.14 toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij is het echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat PRT voor “Professional Rehabilitation Team” staat, hetgeen in strijd is met de beschikbare informatie (CGVS p.11). Bovendien verklaarde u dat u samenwerkte met het PRT van Laghman van 25 januari 2014 tot 21 maart 2015, terwijl uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het PRT van Laghman in 2012 werd beëindigd (zie document 7 en 8). Zelfs in de provincie Nangarhar waar het hoofdkantoor van QCC en uw woonplaats waren, eindigde het PRT zijn activiteiten in april 2013 (zie document 9, p.7 toegevoegd aan administratief dossier). Het is dus onmogelijk dat u gewerkt heeft aan een project dat georganiseerd werd door het PRT in de periode die u verklaarde. Aangezien de door u verklaarde samenwerking met de Amerikanen voortvloeit uit uw zogenaamde deelname aan een project van het PRT en niet uit uw werkzaamheden voor QCC, bent u er bij gevolg ook niet in geslaagd geloofwaardige professionele banden met de Amerikanen aan te tonen. De foto’s die u voorlegt van de bouwwerken kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen aangezien zij enkel beelden bevatten van enkele personen die een muur bouwen. Hierbij zijn er geen indicaties van de locatie waar deze muur gebouwd werd en wanneer dit gebeurde. Bovendien staan er op deze foto’s geen afbeeldingen van u of van Amerikanen die een eventuele samenwerking zouden kunnen aantonen. Het addendum van uw contract bij QCC waarin staat dat u aangenomen bent in het kader van het PRT project kan bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Dit document is namelijk eenvoudig zelf te fabriceren. Bovendien heeft een document slechts bewijswaarde indien uw verklaringen hieromtrent geloofwaardig zijn, in casu quod non. Louter uw werkzaamheden voor het QCC vormen verder geen grond om de taliban te vrezen. U had namelijk als supervisor geen hoge functie binnen het bedrijf waardoor u geen grote bekendheid genoot en bovendien had u geen geloofwaardige samenwerking met de buitenlands troepen of overheid die de interesse van de taliban zouden kunnen opwekken (CGVS p.10).”

Wat betreft zijn verklaring dat hij meewerkte aan een project van het PRT en dat dit de afkorting is van “Professional Rehabilitation Team”, terwijl uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt

(adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', documenten nrs. 5 en 6) blijkt dat dit de afkorting is van "*Provincial Reconstruction Team*", merkt verzoeker in het tweede middel op dat dit gaat over een klein verschil en dat dit geen reden mag zijn om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken. Hij beperkt zich hiermee evenwel slechts tot het minimaliseren van een van de argumenten uit de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in deze concrete vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, te ontcrachten. Van iemand die meewerkte aan een project van het PRT en daarbij instond voor de bouw van een muur rond een ziekenhuis en hiervoor riskeerde te worden vervolgd mag immers worden verwacht dat hij kan duiden waarvoor de letters PRT staan.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het PRT van Laghman in 2012 werd beëindigd en dat het PRT zijn activiteiten in de provincie Nangarhar, waar het hoofdkantoor van QCC en zijn woonplaats waren, in april 2013 beëindigde, merkt verzoeker in het tweede middel op dat de beëindiging van het werk niet noodzakelijkerwijze betekent dat de lopende projecten ook beëindigd zijn en dat er geen werken meer uitgevoerd worden. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die tevens geen steun vindt in de informatie van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de leiding werd overgedragen aan de Afghaanse mensen in het district. Bovendien, zelfs indien zou worden aangenomen dat er nadat de PRT beëindigd werd nog lopende projecten worden uitgevoerd, dan nog is het niet aannemelijk dat de bouw van een muur rond een ziekenhuis nog drie jaar na de beëindiging van de PRT bleef aanslepen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in de periode van 25 januari 2014 tot 21 maart 2015 gewerkt heeft aan een project dat georganiseerd werd door het PRT van Laghman.

Waar verzoeker in het tweede middel nog laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de door hem voorgelegde foto's en dat uit deze foto's blijkt waar ze genomen zijn, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit de hierboven aangehaalde motivering dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde foto's en dat hierover specifiek werd gemotiveerd. Bovendien laat verzoeker na toe te lichten op welke wijze uit de door hem genomen foto's zou moeten blijken waar deze genomen zijn. Door zich te beperken tot de loutere negatie van wat hierover in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, met name dat deze foto's "*enkel beelden bevatten van enkele personen die een muur bouwen*", dat er "*(h)ierbij (...) geen indicaties (zijn) van de locatie waar deze muur gebouwd werd en wanneer dit gebeurde*" en dat er bovendien op deze foto's geen afbeeldingen staan van hem of van Amerikanen die een eventuele samenwerking zouden kunnen aantonen, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem voorgelegde foto's, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven daarover aan te tonen.

Ten slotte laat verzoeker over de hierboven aangehaalde motieven in het tweede middel nog gelden dat hij een duidelijk hoog profiel heeft en hierdoor in de negatieve aandacht is gekomen van de taliban. Hij beklemtoont dat hij als supervisor een leidinggevende functie had en wel degelijk bekendheid genoot. Uit de verklaringen die verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd, blijkt dat hij verantwoordelijk was voor de bouw van een muur rond een ziekenhuis en dat hij een plan voor de arbeiders en een wekelijks rapport "*voor ons hoofd*" moest maken. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker bekend was bij de arbeiders voor wie hij een plan moest maken en voor het hoofd van het bedrijf. Er kan evenwel niet uit worden afgeleid dat verzoeker bij het bedrijf een dermate hoge functie uitoefende dat hij een grote bekendheid genoot dat hij erdoor de interesse van de taliban zou kunnen opwekken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij samenwerkte met buitenlanders. Daarbij komt nog dat hij er ook niet in geslaagd is om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de vervolging die hij ervaren zou hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: "*In de hypothese dat u wel samenwerkte met buitenlanders, bent u er ook niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de vervolging die u ervaren zou hebben. Er dient immers te worden vastgesteld dat talrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen het geloof in uw asielaanvraag waaraan u uw terugkeervrees ontleent geheel ondermijnen. Zo slaagde u er vooreerst niet in om de vervolging die u ervaarde en die ertoe geleid heeft dat u uw land van herkomst moest verlaten te plaatsen binnen een eenduidig tijds kader. Er kan nochtans van u verwacht worden hiertoe in staat te zijn aangezien u een diploma van de twaalfde graad behaalde en bovendien een Bachelor in Business Administration kon volgen (CGVS p.7-9). De enige tijdsaanduidingen die u consistent tijdens uw gehoor gebruikte zijn de dag van uw vertrek uit Afghanistan, namelijk 21 april 2015, en het einde van uw job op 21 maart 2015 (CGVS p.4, 11, 15). De datum van vertrek herhaalde u dan ook enkele keren in uw asielaanvraag. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de dag van vertrek en de beëindiging van uw werk*

geen betrekking hebben op uw vervolgingsrelaas zelf. Over de tijdsaanduidingen die wel betrekking hebben op de vervolgingen die u zogenaamd ervaarde en die er zouden toe geleid hebben dat u uw job, studies en familie moest verlaten, kon u echter niet coherent vertellen. Zo kon u vooreerst de tweede dreigbrief die u zou ontvangen hebben en die u ook voorlegde bij het Commissariaat-generaal niet plaatsen in de tijd. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u deze brief twee of drie maanden voor het einde van uw werk had ontvangen, hetgeen zou betekenen dat u de dreigbrief tussen 21 januari en 21 februari van het jaar 2015 zou ontvangen hebben (CGVS p.14). Later in het interview verklaarde u dan weer dat u de brief in maart ontvangen had en vermeldde u ook de datum die bovenaan op de dreigbrief staat en die de Islamitische kalender volgt, met name de 17de van de zevende maand van het jaar 1436 (CGVS p.15). Indien deze datum echter omgerekend wordt naar de westerse kalender, blijkt dat de dreigbrief gedateerd is op 7 april 2015, hetgeen niet overeenstemt met de twee eerder verklaarde data. Wanneer u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de datum op de dreigbrief kon u geen verklaring geven en ontweek u het antwoord (CGVS p.16). Indien de datum die op de dreigbrief staat correct zou zijn, betekent dit dat u de dreigbrief zou ontvangen hebben nadat u stopte met uw werk voor de QCC, hetgeen niet overeenstemt met uw asielrelaas. U slaagt er dus niet in om de dreigbrief die u ontving op coherente wijze te plaatsen binnen de tijd, ook al heeft deze brief geleid tot uw vertrek en kon u bovendien simpelweg zelf de datum van deze brief aflezen en omrekenen naar de westerse kalender. Hierbij dient opgemerkt te worden dat, volgens uw verklaringen, deze brief wel de aanleiding heeft gegeven voor uw vertrek uit Afghanistan waarbij u alles, uw werk, familie, vrienden en studies, heeft moeten opgeven. Aangezien u er niet in slaagt deze brief correct te plaatsen in de tijd ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder legde u ook een aanbevelingsbrief van uw werkgever bij QCC voor die gedateerd is op 1 april 2015 en waarvan u verklaarde dat u deze ontvangen had nadat u uw werkzaamheden voor dit bedrijf had stopgezet omwille van de tweede dreigbrief die u ontving van de taliban (CGVS p.13). De dreigbrief die u voorlegde is echter gedateerd op 7 april 2017 en dus nadat u de aanbevelingsbrief ontving. U was bijgevolg nog niet op de hoogte van de dreigbrieven die aan u gericht waren voor u uw aanbevelingsbrief ontving. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook uw asielrelaas in ernstige mate. Ook de dreigtelefoontjes die u zogenaamd ontving kon u niet duidelijk plaatsen binnen de tijd. Zo moest de Protection Officer u meerdere concrete vragen stellen alvorens u enige tijdsaanduiding gaf. U werd namelijk zowel gevraagd wanneer u deze telefoontjes ontving als in welke maand en telkens bleef u vaag en veranderde u steeds het onderwerp (CGVS p.15). Hetgeen weinig blijkt geeft van medewerking die wel verwacht kan worden bij een asielaanvraag en bijgevolg de ernst van de door u aangehaald vrees reeds ernstig ondermijnt. Slechts wanneer u gevraagd werd hoeveel tijd er tussen het eerste dreigtelefoontje en de tweede dreigbrief zat, verklaarde u dat het om ongeveer 2 maanden ging (CGVS p.15). Het is echter vreemd dat u slechts zo moeizaam kon antwoorden op de vragen naar tijdsaanduidingen aangezien u zelf een gedateerde klacht voorlegde die u indiende naar aanleiding van deze telefoontjes (CGVS p.16). Aangezien u zelfs ondanks de gedateerde klacht niet in staat bent om de dreigtelefoontjes binnen de tijd te plaatsen, wijst dit wederom op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker ziet in deze motieven een inconsistentie daar waar deze wordt aangevat met de bewoordingen “in de hypothese”, terwijl de commissaris-generaal in het begin van de bestreden beslissing stelt dat hij wel gelooft dat hij als supervisor gewerkt heeft voor QCC en heel goed weet dat QCC meerdere opdrachten voor de Afghaanse overheid of een buitenlandse organisatie heeft uitgevoerd. De Raad ziet deze inconsistentie niet. Vooreerst blijkt nergens uit – en verzoeker licht niet toe – dat de commissaris-generaal zou moeten weten dat QCC meerdere opdrachten voor de Afghaanse overheid of een buitenlandse organisatie heeft uitgevoerd. Bovendien, zelfs indien wordt aangenomen dat de commissaris-generaal dit wel weet, kan uit de loutere omstandigheid dat zijn bedrijf meerdere opdrachten voor de Afghaanse overheid of een buitenlandse organisatie zou hebben uitgevoerd nog niet worden afgeleid dat verzoeker in zijn hoedanigheid van supervisor voor dat bedrijf met buitenlanders zou hebben samengewerkt. Hierboven is immers reeds uiteengezet dat verzoeker dit niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts stelt verzoeker in het tweede middel dat het niet correct is om te stellen dat hij niet in staat was om de correcte datum van de dreigbrief te geven en geeft aan dat hij heel goed wist dat hij deze brief “op 17.7.1436” heeft gekregen, wat zou overeenstemmen met 7 april 2015 volgens de westerse kalender. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij aanvankelijk op het CGVS verklaarde dat hij de tweede dreigbrief twee of drie maanden voor het einde van zijn werk – en dus tussen 21 januari 2015 en 21 februari 2015 – zou hebben ontvangen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 25 april 2017, p. 14) en dat hij later tijdens dit gehoor nog verklaarde dat de laatste dreigbrief in maart kwam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 25 april 2017, p. 15). Door louter te volharden in één versie van de beweerde feiten slaagt verzoeker er evenwel niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Ook door nog te

suggereren dat de schrijver van de brief zich van datum kan hebben vergist en dat de taliban inconsistent zijn in het gebruik van de kalender, kan verzoeker niet overtuigen. Door zich te beperken tot dergelijke gekunstelde verklaringen (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat verzoekers gedrag niet overeenstemt met de door hem aangehaalde vrees:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u de tweede dreigbrief ontving nog minstens een maand in uw huis in Afghanistan hebt verbleven en volgens andere verklaringen zelfs nog twee of drie maanden hebt gewerkt (CGVS p.4, 11, 14, 15). U heeft bijgevolg, nadat de taliban verschillende dreigtelefoontjes gepleegd hadden en reeds twee dreigbrieven bij uw vader hadden afgeleverd, nog minstens een maand bij uw vader verbleven alvorens het land te verlaten (CGVS p.16). De taliban was nochtans op de hoogte van uw woonplaats aangezien ze reeds twee dreigbrieven die aan u gericht waren afleverden op dit adres en had u bijgevolg eenvoudig kunnen vinden. Dit gedrag is dan ook in strijd met de vrees die u zou ervaren hebben. Bovendien verklaarde u dat u in deze periode aan uw werkgever een aanbevelingsbrief vroeg om te kunnen bewijzen wat voor werk u deed (CGVS p.13). Wederom wijst dit niet op een acute vrees die verwacht kan worden na verschillende bedreigingen door de taliban.”

In het tweede middel werpt verzoeker hiertegen op dat het *“in elk geval veilig(er) (is) thuis te blijven dan op werkvloer of straat te lopen”*, doch dit verklaart niet waarom hij nadat de taliban verschillende dreigtelefoontjes gepleegd hadden en reeds twee dreigbrieven bij zijn vader hadden afgeleverd, nog minstens een maand bij zijn vader verbleef alvorens het land te verlaten, terwijl de taliban op de hoogte waren van zijn woonplaats en hem dus eenvoudig konden vinden. Het hoeft geen betoog dat de omstandigheid dat verzoeker ondanks deze bedreigingen nog rustig een maand bij zijn vader bleef wonen, sterk de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen schaadt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij samenwerkte met buitenlanders, zodat hij in het eerste middel niet dienstig aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met het door hem voorgehouden profiel. Ook de verwijzing naar pagina 31 van het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 is bijgevolg niet dienstig. Waar verzoeker eveneens in het eerste middel nog laat gelden dat geen rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand, wordt er op gewezen dat er in het administratief dossier geen enkele aanwijzing is aangaande bepaalde psychische problemen van verzoeker en dat hij zich ook thans in zijn verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen daarover die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts licht verzoeker niet toe op welke wijze deze psychologische toestand tot een andere beslissing zou hebben geleid indien er wel rekening mee zou zijn gehouden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond en dat hij bij het bedrijf waar hij was tewerkgesteld geen dermate hoge functie uitoefende dat hij een grote bekendheid genoot en dat hij erdoor de interesse van de taliban zou kunnen opwekken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciale hoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', document nr. 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe

aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie “*security enforcements*”. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* beschikt verzoeker evenwel over een veilig vluchtalternatief in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 9 februari 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst. Hij verwijst naar incidenten die hetzij reeds in rekening werden gebracht in de informatie aanwezig in het administratief dossier, hetzij passen binnen het hoger omschreven patroon van aanslagen gericht tegen zogenaamde “*high profile*”-doelwitten waarbij Afghaanse burgers met zijn profiel niet worden gevisieerd. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de omstandigheden in Jalalabad dermate precair zijn dat het niet opgaat te stellen dat burgers aldaar actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een universitair geschoold iemand die Dari, Pashtou spreekt, en ook een zekere kennis heeft van het Engels (CGVS p.4). U hebt jarenlang onderwijs genoten in Jalalabad, waaronder vijf jaar aan het Miah Omar Halli Lyceum, drie semesters aan de Maiwand universiteit en een semester aan de Khurasan universiteit, en hebt daar ook anderhalf jaar gewerkt voor een boekenwinkel en een jaar en drie maanden voor een bouwbedrijf (CGVS p.7, 9, 10), waardoor van u verwacht kan worden dat u bekend bent met de stad. Voor uw levensonderhoud bent u bovendien niet enkel aangewezen op de voornoemde universitaire scholing en beroepservaring, want u kan ook buigen op een ruim netwerk: klasgenoten van uw tijd aan de universiteit wonen nog in Jalalabad, en uw broer studeert hier voor ingenieur en leeft er in een hostel (CGVS p.4, 17). Uw familie blijkt welstellend te zijn, gezien het feit dat ze de universitaire scholing van u en uw broer kunnen bekostigen, en dat u kon rekenen op de hulp van uw vrienden en nonkel langs moederszijde om uw reis te betalen (CGVS p.4, 16). U staat nog in contact met uw familie en vrienden via het internet en telefoon (CGVS p.6, 17).

Uw opleidingsniveau, werkervaring, vertrouwdheid met Jalalabad, en familiaal netwerk kunnen uw hervestiging aldaar faciliteren. Gevraagd of u zich daar zou kunnen hervestigen, verwees u enkel naar uw vrees voor vervolging (CGVS p.17), waarvan reeds supra werd vastgesteld dat deze niet aannemelijk gemaakt is. U hebt zelf geen andere redenen aangehaald waarom u zich daar niet zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een arme familie en wijst erop dat het feit dat zijn familie de kosten van zijn opleiding heeft kunnen betalen geen indicatie van hun rijkdom mag zijn nu onderwijs in Afghanistan bijna gratis is. Hij beperkt zich met betrekking tot de kostprijs van het onderwijs in Afghanistan echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en gaat er bovendien aan voorbij dat er in de bestreden beslissing tevens op wordt gewezen dat hij kon rekenen op de hulp van zijn vrienden en nonkel om zijn reis, die blijkens zijn verklaringen 8.000 dollar heeft gekost, te betalen (adm. doss., stuk 19, Verklaring DVZ., p. 10, nr. 36). Bovendien toont verzoeker niet aan dat het voor hem, een gezonde jongeman die universitair geschoold is en beroepservaring heeft, niet mogelijk is om in Jalalabad zelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

Voorts laat verzoeker gelden dat het feit dat zijn broer in een hostel verblijft een bewijs is dat hij in Jalalabad niet over een familiaal netwerk beschikt. Hij betwist evenwel niet dat zijn broer in Jalalabad studeert en er in een hostel leeft noch dat klasgenoten van zijn tijd aan de universiteit nog in Jalalabad wonen. Aldus blijkt dat hij in de stad Jalalabad kan buigen op een voldoende ruim netwerk. Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van een Nederlandse rechtbank en algemene rapporten in verband met het risico op voedselschaarste en ondervoeding in Afghanistan, maar toont niet op basis van concrete elementen aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in het voorgestelde vestigingsalternatief daadwerkelijk zal worden blootgesteld aan een voedselcrisis of aan ondervoeding.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN